

Arrest

nr. 224 329 van 26 juli 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat Zouhaier CHIHAOUI
Boulevard Louis Mettwie 9/38
1080 BRUXELLES**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 22 juli 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies "light") van 17 juli 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juli 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VAN BAELEN, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, geboren in 1994.

Op 21 juni 2019 maakte de federale politie een administratief verslag op bij het aanhouden van verzoekster op de luchthaven na een vlucht uit Griekenland. Daarbij werd vastgesteld dat verzoekster voorzien was van een Ethiopisch paspoort, voorzien van een valse Zweedse verblijfsvergunning. Dit paspoort werd in beslag genomen. Daarnaast was verzoekster ook in het bezit van een valse Franse identiteitskaart.

Op 17 juli 2019 werd verzoekster gehoord. Ze verklaarde van Eritrea afkomstig te zijn.

Op 17 juli 2019 nam de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies "light").

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Betrokkene werd gehoord door de politie van SPN Kust op 17.07.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: S.

voornaam: A.

geboortedatum: [...]1994

en die verklaart volgende nationaliteit te hebben, maar kan dit niet staven: Eritrea

In voorkomend geval, alias: T. M. geb. [...]1986; M. T. geb. [...]2001; S. A. geb. [...]2002.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE

VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;
- 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene is op 21.06.2019 door de luchthavenpolitie van Zaventem op heterdaad betrapt voor gebruik van valse geschriften en aanmatiging van naam (HV.55.RB.004988/2019). Betrokkene werd op 28.06.2019 door de politie van de zone Zottegem op heterdaad betrapt op inklimming (OU.55.L5.003936/2019).

Betrokkene werd op 17.07.2019 door de politie SPN Kust op heterdaad betrapt op inklimming en illegale grensoverschrijding. (BG.55.FO.002964/2019). Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten en gelet op de herhaling kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene maakt het voorwerp van een inreisverbod van 3 jaar dat haar op 21.06.2019 werd betekend. Betrokkene verklaart in België geen duurzame relatie of kinderen te hebben. Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of

internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 1 maand in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude

gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: T. M. geb. [...]1986; M. T. geb. [...]2001; S. A. geb. [...]2002.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 21.06.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat haar betekend werd op 21.06.2019. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

□ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde Betrokkene is op 21.06.2019 door de luchthavenpolitie van Zaventem op heterdaad betrapt voor gebruik van valse geschriften en aanmatiging van naam (HV.55.RB.004988/2019). Betrokkene werd op 28.06.2019 door de politie van de zone Zottegem op heterdaad betrapt op inklimming (OU.55.L5.003936/2019).

Betrokkene werd op 17.07.2019 door de politie SPN Kust op heterdaad betrapt op inklimming en illegale grensoverschrijding. (BG.55.FO.002964/2019). Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten en gelet op de herhaling kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 1 maand in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: T. M. geb. [...]1986; M. T. geb. [...]2001; S. A. geb. [...]2002.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 21.06.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat haar betekend werd op 21.06.2019. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene verklaart dat zijn niet kan terugkeren naar haar land van oorsprong omdat er daar problemen zouden zijn.

Betrokkene is niet in het bezit van documenten, bijgevolg dient haar nationaliteit bepaald te worden.

De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid, zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat en het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Tegen deze beslissing kan een schorsend beroep bij de RVV ingesteld worden.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding [...]"

Op 19 juli 2019 hoorde een sociaal assistente verzoekster opnieuw. Zij erkent, net zoals in haar verzoekschrift tegen de thans bestreden beslissing, de Ethiopische nationaliteit te hebben. Ze gaat ook in op haar vrees voor terugkeer naar Ethiopië.

Op 23 juli 2019 nam de gemachtigde van de minister een beslissing tot vaststelling van de grens. Deze beslissing werd dezelfde dag aan verzoekster ter kennis gebracht.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. over de vasthouding

Ambtshalve merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 16 juli 2019.

Artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt: *“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”*

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13septies opgenomen beslissing tot vasthouding.

2.2. over de beslissing tot terugleiding naar de grens

De Raad stelt vooreerst vast dat de thans bestreden akte enkel de Eritrese nationaliteit van verzoekster vermeldt. In de motieven staat vooreerst: *“en die verklaart volgende nationaliteit te hebben, maar kan dit niet staven: Eritrea”*, nadien staat in de motieven die de beslissing tot terugleiding naar de grens betreffen: *“Betrokkene verklaart dat ze niet naar Eritrea terug kan omdat haar man en vader [in] daar in de gevangenis zitten. [...] Verder wordt gesteld dat de grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid, zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat [...].”* Het blijkt dan ook dat in de bestreden akte wordt voorzien in een terugleiding ofwel naar Eritrea, ofwel dat er minstens onduidelijk heerst aangaande het land waarnaar de gemachtigde beoogt verzoekster terug te leiden.

Ondertussen blijkt dat de gemachtigde op 23 juli 2019 een nieuwe beslissing heeft genomen tot vaststelling van de grens. Uit de erin opgenomen motieven blijkt dat het duidelijk gaat om een nieuwe beslissing die ertoe strekt verzoekster, met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zonder verwijl te doen terugleiden naar de grens van Ethiopië. Hierbij wordt gesteld dat verzoekster de Ethiopische nationaliteit heeft en wordt tevens gemotiveerd over het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bij de terugleiding naar Ethiopië.

Aangezien de gemachtigde op 23 juli 2019 heeft beslist om verzoekster terug te leiden naar de grens van Ethiopië kan de Raad niet anders dan vast te stellen dat de verweerder, met deze nieuwe beslissing tot terugleiding naar de Ethiopische grens, de thans bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens van Eritrea of naar onduidelijke grens heeft vervangen.

Bijgevolg blijkt dat de bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens op 23 juli 2019 impliciet, doch zeker, door het bevoegde bestuur werd opgeheven. Deze vaststelling wordt ter terechtzitting door beide partijen bevestigd.

Zoals weergegeven in de akte van kennisgeving van 23 juli 2019, is de nieuwe beslissing tot terugleiding naar de grens van Ethiopië vatbaar voor een beroep, desgevallend een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bij de Raad. Verzoekster heeft van deze gelegenheid ook gebruik gemaakt en heeft een vordering tot schorsing bij uiterste hoogdringendheid ingediend op 24 juli 2019. Deze vordering werd bij arrest nr 224 291 van 25 juli 2019 verworpen.

Door het vervangen van de beslissing tot terugleiding van de thans bestreden akte door de beslissing van 23 juli 2019 is de vordering wat betreft de thans bestreden beslissing tot terugleiding zonder voorwerp geworden en bijgevolg onontvankelijk.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

In casu bevindt verzoekster zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

In een eerste en tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), zowel het procedurele als het materiële luik, van het principe audi alteram partem, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ze licht haar eerste middel toe als volgt :

“A. PRINCIPES

[...] Dat een pertinent onderdeel van deze overwegingen een deugdelijke controle van het artikel 3 van het EVRM betreft, gelet op het non-refoulement beginsel.

b) Toepassing op onderhavig geval

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat “Betrokkene verklaart dat zijn [sic] niet kan terugkeren naar haar land van oorsprong omdat er daar problemen zouden zijn.

Betrokkene is niet in het bezit van documenten, bijgevolg dient haar nationaliteit bepaald te worden. De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggedeid zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat en het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Tegen deze beslissing kan een schorsend beroep bij de RVV ingesteld worden.”

Dat, gelet op het gegeven dat het artikel 3 EVRM een fundamenteel recht binnen een democratische samenleving betreft en gelet op de heersende rechtspraak, dient het nemen van een verwijderingsbeslissing voorafgegaan te worden door een deugdelijke en rigoureuze controle van de vrees bij terugkeer naar het land van herkomst.

Dit werd bevestigd door het Hof van Cassatie in een arrest van 31 januari 2018, volgens het welke « il appartenait au demandeur de faire préalablement les vérifications nécessaires, notamment au regard de l'article 3 de la Convention » . Eenzelfde werd bevestigd door de Raad van State in een arrest van 28 september 2017 :

“[...] (Nous soulignons)”

Deze rechtspraak werd andermaal bevestigd door Uw Raad in een arrest van 22 maart 2018 :

“[...]”

Dat verwerende partij meent dat geen zekerheid bestaat omtrent de grens waarnaar verzoekster dient te worden teruggedeid, doet hieraan geen afbreuk, zoals tevens kan blijken uit het arrest van Uw Raad dd. 5 september 2018 :

“Thans kan de Raad niet enkel dan vaststellen dat er volkomen onduidelijkheid heerst naar welk land de gemachtigde beoogt verzoekster te verwijderen of terug te leiden. Dit heeft hem er evenwel niet van weerhouden onmiddellijk de dag van de administratieve aanhouding de thans bestreden beslissing te nemen.

(...) Er lijkt dus prima facie sprake te zijn van drie mogelijke landen van bestemming: Eritrea, Ethiopië en Polen of “een lidstaat”, zodat de Raad in de volkomen onmogelijkheid is om een effectief rechtsmiddel te bieden wat betreft een eventueel risico op schending van artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM heeft daarbij al gesteld dat voor een zinnig en grondig onderzoek in het licht van de artikelen 2 en 3 iuncto artikel 13 van het EVRM het land van bestemming duidelijk dient te zijn. Zo stelt het Hof in de zaak nr. 43875/09 van 15 april 2014 *Asalya t. Turkije* waar het vaststelt in § 113 dat het administratief rechtcollege van Ankara geen rekening heeft gehouden met het persoonlijk risico voor de verzoekster: [...].” (eigen vertaling: het Hof gelooft dat dit gebrek, minstens tot op zekere hoogte, ligt aan het feit dat noch de originele verwijderingsbeslissing noch enige volgende suggestie van het Ministerie aan de nationale hoven verduidelijkte waar exact de verzoekster naar zou worden verwijderd. Zulke ambiguïteit is niet accepteerbaar, niet enkel omdat het de reeds kwetsbare positie van verzoekster verergert, maar ook omdat het onvermijdelijk een zinnig onderzoek naar de risico's die vervat liggen in de verwijdering verhinderde, en op die wijze de bescherming geboden onder artikel 13 illusoir maakt.)”

Bijkomend geeft deze uiteenzetting van verweerder in de nota en tijdens de terechtzitting blijk van een grote mate van onvoorspelbaarheid die niet enkel de proceseconomie voor de Raad in het gedrang brengt maar tevens de rechtszekerheid. Het is immers niet aan de Raad om te raden naar welk land de gemachtigde nu beoogt verzoekster te verwijderen.”

Dat verwerende partij derhalve voor het nemen van de bestreden beslissing een deugdelijke controle diende te voeren naar een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM op basis van de verklaringen die verzoekster doet in het kader van haar recht om gehoord te worden, doch tevens op basis van de algemene landeninformatie die gekend is aangaande haar land van herkomst. Dat verwerende partij deze overwegingen, gelet op haar formele motiveringsplicht, tevens in haar beslissing dient op te nemen.

Verzoekster is in eerste instantie formeel, daar waar zij stelt niet uitvoerig gehoord te zijn aangaande de redenen van haar vlucht uit Ethiopië. Dat, indien verzoekster op een deugdelijke wijze gehoord zou zijn, zij allereerst had kunnen uiteenzetten dat zij haar land van herkomst is ontvlucht omwille van politieke problemen. Dat zij hierdoor vreest gedetineerd of gedood te worden door de autoriteiten indien zij terugkeert naar haar land van herkomst. Dat, indien verzoekster op een deugdelijke wijze werd gehoord, verwerende partij in staat was geweest om een rigoureuus onderzoek te voeren naar het reële risico op een schending van artikel 3 EVRM.

Verzoekster stelt onomwonden dat zij de politieambtenaar niet kon verstaan. Verzoekster is immers niet in staat is de Engelse en de Nederlandse taal te spreken, noch te begrijpen. “[...] »

Dat de communicatie gedurende haar gehoor bij de politie derhalve zeer moeizaam verliep omwille van de afwezigheid van een beëdigd tolk. Dat verzoekster voorts slechts voor een zeer korte tijdsduur werd gehoord, waarin zij onvoldoende de tijd kon hebben haar grieven voor te leggen. “Dans ces conditions, il appartenait à la partie défenderesse de recourir à un interprète capable d'assurer une bonne communication entre le demandeur et la personne qui devait mener l'entretien individuel. Le recours à un codétenu dont rien ne garantit qu'il soit capable de traduire correctement l'entièreté des propos du requérant ne peut, prima facie, être considéré comme suffisant. Il en va d'autant plus ainsi, que la seule question qui a été complétée est une question ouverte qui peut éventuellement amener une réponse nuancée et détaillée, nécessitant partant une très bonne maîtrise des langues usitées.” Dat verzoekster derhalve niet op een deugdelijke wijze werd gehoord, waardoor haar recht gehoord te worden met de voeten getreden werd. Dat dit nochtans een verregaande impact had moeten hebben bij het opmaken van voorliggende beslissing.

Dat verwerende partij een rigoureuus onderzoek diende te voeren naar de reële risico's op een schending van artikel 3 EVRM en dit in het licht van de gekende landeninformatie. “Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van de gegevens die wijzen op een reëel risico van de door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.” Dat uit de bestreden beslissing, noch uit het administratieve dossier kan blijken dat verwerende partij enig onderzoek heeft gevoerd naar de omstandigheden waarin verzoekster terecht zou komen bij een terugkeer naar haar land van herkomst.

Verwerende partij is echter op de hoogte van de precaire mensenrechtensituatie in Ethiopië en het gegeven dat verzoekster al dan niet op deugdelijke wijze werd gehoord, ontslaat haar niet van haar plicht om bij het nemen van haar verwijderingsbeslissing rekening te houden met en zelfs onderzoek te voeren naar de algemene situatie in het land van bestemming, in casu Ethiopië. Dit eens te meer gelet op het duidelijke en onmiskenbare begin van bewijs dat in het tweede middel wordt uiteengezet. Het feit dat verzoekster niet om internationale bescherming vroeg, ontslaat verwerende partij tevens niet van haar verplichting een nauwgezet onderzoek te voeren in het licht van artikel 3 EVRM.

Uit de beslissing blijkt niet dat een deugdelijk onderzoek werd gevoerd. Het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 EVRM werd geschonden. De bestreden beslissing is bovendien in het licht van artikel 3 EVRM (procedurele luik), het recht gehoord te worden en de formele motiveringsplicht niet naar recht verantwoord.”

Ze licht haar tweede middel toe als volgt:

“a) Principes

[...]

b) Toepassing op onderhavig geval

Verzoekster is Ethiopiër. Zij heeft politiek problemen in haar land van herkomst. Hierdoor vreest zij gedood of gedetineerd te worden door de autoriteiten indien zij terugkeert. Bovendien heeft verzoekster haar land van herkomst op illegale wijze verlaten waardoor zij ook de gevolgen hiervan vreest.

“The international NGO representative stated that new forms of ethnically driven violence had emerged as a result of the changed power balance within the leadership of the EPDRF. The new Prime Minister is of both Christian and Muslim background and he is the first Oromo speaking prime minister. The novelty in this allowed for many people to read hope into the figure of the new prime minister³³. The Oromos, who are Ethiopia’s largest population group, were pleased by the fact that ‘one of their ethnicity had reached the top level of decision making power. Also the Amharas (the second largest population group in Ethiopia) were content with the prime minister. However, Abiy Ahmed was elected within the EPRDF coalition by united votes from Oromia and Amhara – that is against the two other parts of the coalition, namely the Tigrayan and the Southerners. According to the representative of the international NGO, these two groups were far from content with the current situation and as a result of their frustrations violence and ethnic clashes had reoccurred. The interlocutor found it likely that some elements from the South wished to throw out the Oromo. To illustrate this, the NGO representative mentioned the situation in the mixed town of Hawassa in the Southern Nations, Nationalities, and Peoples’ Region. This region is the locus of large industrial parks, some which are Chinese built, and the region has over an extended period of time been the goal for job seeking people of various ethnic backgrounds from across the country. They come together in the factories as workers but there has been civil unrest and social tensions with violent protests, clashes, vandalism (burn of property and cars), which has led to an additional 16,000 internally displaced persons since mid-June 2018³⁴. According to a report issued by the UN Office for the Coordination of Humanitarian Affairs OCHA and the National Disaster Risk Management Commission in June 2018³⁵, more than one million people had been internally displaced as a result of conflict and in dire need of humanitarian assistance, as per mid-April 2018³⁶. The international researcher concurred that even though the new government had announced that it will take human rights more seriously human rights violations and abuses are likely to continue for some time at local level³⁷ (...)

Political and human rights situation

83. Ethiopia is still characterised by a high level of arbitrary violence which affects the general population in urban as well as rural parts of the country. The nature of the violence is partly ethnical and it was emphasised that to be caught in the fight between two opposing ethnic groups could be a real risk for foreigners traveling in Ethiopia. The regime does not maintain total control over security forces in all of the federal republic’s nine regions. To illustrate the fact that the regional security forces at times act independently of the federal government, the 36 example of Somali Region¹⁰² was mentioned; a region where the paramilitary force, the Liyu Police operates.(...)

Treatment of pupils and students

87. The regime is known for accepting widespread use of excessive violence by the security forces against pupils and university students who participate in anti-government mass demonstrations. As an example of this, the interlocutors referred to a recent event where the authorities shot at the crowd of non-armed student demonstrators and caused the death of nine peaceful demonstrators who were killed at this occasion.”

Dat uit de bestreden beslissing geenszins kan blijken dat een deugdelijke en rigoureuze controle heeft plaatsgevonden naar aanleiding de vrees van verzoekster gedood of gedetineerd te worden omwille van haar politieke overtuiging.

“Over a dozen people reported to Amnesty International they had fallen under suspicion which led to harassment or arrest and detention, based on previous activities or the actual or suspected political opinions of family members. This can lead to several members of the same family being arrested, including parents and children. (...) In many of these cases, this ‘inherited’ suspicion was reported to manifest when other incidents occurred. For example, when the government was looking for suspects who may have instigated a demonstration, suspicion might fall on people whose parents were known or suspected to have dissenting opinions.”

“Dozens of extra-judicial executions have been reported in Oromia between 2011 and 2014, including of peaceful protestors, students, suspected OLF supporters, other suspected dissenters and family members of suspects. [...] Amnesty International received a number of reports of people in Oromia being subjected to treatment amounting to torture in their own homes by the military or the police.

Interviewees reported acts that could amount to torture taking place during the arrests of suspects, including beatings and the firing of live ammunition. Family members of people who were wanted by the government on suspicion of dissenting behaviour or allegedly supporting the OLF were also subjected to beating, death threats, rape and other acts that constitute physical or psychological torture or other ill-treatment. Interviewees who were relatives of wanted or detained persons said members of the security services came to their homes and harassed or threatened them to either reveal the persons' whereabouts or to hand over documents or other evidence that would incriminate them. Amnesty International received several reports of death or injury resulting from police or military personnel using firearms against an unarmed suspect or a family member of a suspect during arrest. [...] Interviewees also reported to Amnesty International incidents of rape taking place in people's homes by members of the security services who came to threaten or intimidate them, search for evidence or demand information. Rape is used as a form of torture against the victim to threaten her or her relatives, as punishment for the alleged activities of her relatives or to coerce her into giving information. [...] Some incidents reportedly resulted in the death of a suspect or family member. A killing through the use of unnecessary or excessive force during arrest may amount to extra-judicial execution. One woman, whose husband was affiliated with the OLF and had been subjected to an enforced disappearance, told Amnesty International that after her husband was taken away, the military brought his blood-stained clothes to the house and told her if she did not give up her husband's documents she would face the same fate."

"Reporting in general on the situation of family members of perceived dissidents the U.S. Department of State report covering events in 2015 considered that "Security forces continued to detain family members of persons sought for questioning by the government". Human Rights Watch's annual report covering 2015 noted that "The government regularly monitors and records telephone calls of family members and friends of suspected opposition members and intercepts digital communications with highly intrusive spyware". (...) Human Rights Watch considered in a June 2016 report on 'Killings and Arrests in Response to Ethiopia's Oromo Protests' that "Even after individuals flee Ethiopia, their family members who remain may be at risk of reprisals". Reporting on arrests after protests the same source noted that "Security officials sometimes arrested family members in order to pressure students, a form of collective punishment. Human Rights Watch documented 10 cases in which parents or spouses of wanted students were arrested in order to persuade those students to turn themselves in to authorities. Human Rights Watch and others have documented similar tactics in Oromia in the past."

In geval van een gedwongen terugkeer naar Ethiopië zal verzoekster derhalve riskeren te worden gearresteerd. Dit dient verwerende partij ertoe te aan te zetten een deugdelijke en rigoureuze controle uit te voeren van de detentieomstandigheden waarin verzoekster terecht zal komen. Dat arbitraire detentie immers een systematische problematiek in Ethiopië betreft. Dat vrouwen in detentie extra kwetsbaar zijn.

Dat verzoekster voorts haar land op illegale wijze heeft verlaten. Gelet op de gekende landeninformatie van Ethiopië, houdt dit in dat verzoekster een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM bij een gedwongen terugkeer naar haar land van herkomst.

Dat de Ethiopische migratiewetgeving immers voorschrijft dat het ontvluchten van het land, zonder zichzelf in het bezit te stellen van de nodige reisdocumenten, een misdrijf inhoudt, hetgeen strafbaar is met gevangenisstraffen tot 3 jaar.

De Immigration Proclamation No. 354/2003 voorziet in haar artikel 20 het volgende :

« Unless higher penalties are provided for in the Penal Code:

(a) any person who enters or leaves Ethiopia in violation of the provisions of Article 3 or 6 of this Proclamation or who is an accomplice is punishable with imprisonment not exceeding three years or a fine not exceeding ten thousand Birr or both (...) (nous soulignons) »

Het artikel 6 stelt, met betrekking tot het verlaten van het grondgebied het volgende vast :

« A person departing from Ethiopia shall possess:

1. a valid travel document;
2. unless otherwise permitted an entry visa which will enable him to enter the country of destination; and
3. a health certificate, as may be necessary. »

In geval van een gedwongen terugkeer naar Ethiopië zal verzoekster derhalve riskeren te worden gearresteerd op basis van bovenstaande wetsartikelen. In eerste instantie ligt de beoordeling en bestraffing van overtredingen van de migratiewetgeving uiteraard binnen de soevereine bevoegdheid van de Ethiopische autoriteiten, doch dient dit verwerende partij ertoe te leiden een deugdelijke en rigoureuze controle uit te voeren van de detentieomstandigheden waarin verzoekster terecht zal komen.

"Although the constitution prohibits such practices (torture and other cruel, inhuman, or degrading treatment or punishment), there were reports that security officials tortured and otherwise abused detainees. (...)

It also found that detainees in several detention centers experienced inhuman treatment including beatings/whippings, forced physical exercises, and denial of food. Authorities forced detainees in Awash Arba to walk barefoot and sit exposed to the sun for three consecutive days.

Multiple sources reported general mistreatment of detainees at official detention centers, unofficial detention centers, police stations, and in Kilinto federal prison. Interrogators administered beatings and electric shocks to extract information and confessions from detainees. Police investigators used physical and psychological abuse to extract confessions in Maekelawi, the federal crime investigation center in Addis Ababa that often held high-profile political prisoners. Authorities restricted access by diplomats and NGOs to Maekelawi; some NGOs reported limited access.

Prison and pretrial detention center conditions remained harsh and in some cases life threatening. There were reports that authorities physically abused prisoners in detention centers, military facilities, and police stations. Problems included gross overcrowding and inadequate food, water, sanitation, and medical care (...) (nous soulignons).”

« 3.3.4 Prison / detention conditions

According to USDOS, prison and detention centre conditions were harsh and in some cases life threatening. Detainees were tortured and medical attention was insufficient in some cases. (...)

USDOS reports that on average, detainees received nine birr [€ 0.04] per person per day for water, food and healthcare, but this differed throughout the country. This was sometimes supplemented by family members bringing food or people buying things from local vendors. There were reports that prison officials prevented some detainees from receiving food from their families. In federal prisons, medical care was unreliable. In regional prisons, it was practically absent. Sanitary conditions were bad due to both a lack of sanitary services and a shortage of water. Prisons and detention centres were severely overcrowded.

AI notes that some detention conditions amounted to torture, such as detaining people underground without light, shackled and in prolonged solitary confinement.

In a 2014 report about human rights violations by security forces against actual or suspected dissenters in Oromia region, AI states that accounts of former detainees interviewed by AI demonstrate that detention conditions in regional and federal police stations, regional and federal prisons, military camps and other unofficial places of detention violate international law and national and international standards. Overcrowding was often so severe that detainees could not sleep simultaneously, due to a lack of space on the floor. In several locations there were underground cells. Food was insufficient and of poor quality, and many former detainees reported they received little drinking water. Many detainees reported that the water they did receive was dirty and unsafe. In both official and unofficial detention centres, adequate access to toilet facilities was denied. There were cases of death in detention reported to AI. These deaths were reported to be the result of poor detention conditions, torture and lack of medical assistance (nous soulignons). »

Uit het bovenstaande blijkt dat de detentieomstandigheden te Ethiopië een schending inhouden van artikel 3 EVRM. Dat dit eens te meer aan een deugdelijke controle onderworpen dient te worden gelet op het gegeven dat het een systematische praktijk betreft ten aanzien van de gedetineerde te Ethiopië. Gezien het bovenstaande is het begin van bewijs dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat er een reëel risico van foltering, onmenselijke en vernederende behandeling bestaat, gelet op het begin van bewijs voorgelegd door verzoekster.

In geval van een uitwijzing, komt het toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM.

Dergelijke beoordeling dient plaats te vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen.

Ernstige twijfels met betrekking tot de doeltreffendheid van het door de verwerende partij gevoerde onderzoek dienen te worden vastgesteld wanneer verwerende partij absoluut niet is nagegaan of er een risico bestaat dat verzoekster bij een terugkeer naar Ethiopië zal onderworpen worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Om haar onderzoeksverplichting te respecteren, had de verwerende partij kunnen nagaan wat er gebeurt na een gedwongen terugkeer naar Ethiopië. Bovendien had zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening moeten brengen in de voorliggende beslissing.

Normalerweise komt het aan de administratieve overheid toe om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM en om op die manier elke gereede twijfel weg te nemen. Dergelijk onderzoek werd in casu niet gevoerd door de verwerende partij. De verwerende partij heeft aldus niet iedere gereede twijfel weggenomen omtrent een risico op schending van artikel 3 in geval van een uitwijzing van verzoekster naar Ethiopië.

Het procedurele en materiële luik van artikel 3 EVRM werd geschonden nu de verwerende partij geen deugdelijk en diepgaand onderzoek heeft gevoerd. Verzoekster heeft een begin van bewijs aangevoerd (algemene rapporten)."

De Raad stelt vast dat het resterende bevel om het grondgebied te verlaten gestoeld is op artikel 7, lid 1 van de Vreemdelingenwet. Het betreft een beslissing tot verwijdering zoals gedefinieerd in artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet als een beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt én een terugkeerverplichting oplegt. De term terugkeer wordt in artikel 1, 5° van de Vreemdelingenwet ingevuld als volgt: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar a) zijn land van herkomst of b) een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of c) naar een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf.

Wat betreft het eerste middel kan de Raad verzoekster prima facie volgen in haar betoog dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing de gemachtigde niet op zorgvuldige wijze aan zijn verplichting had voldaan om een zo nauwkeurig mogelijk en rigoureuus onderzoek te doen in het licht van het artikel 3 van het EVRM aangezien de gemachtigde geen duidelijk idee had aangaande het land van bestemming voor de terugkeerverplichting, die reeds is vervat in het bevel om het grondgebied te verlaten op zich, en bovendien uitdrukkelijk het onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM had uitgesteld. De motieven waren dan ook prima facie niet draagkrachtig. De Raad sluit zich dan ook prima facie aan bij de rechtspraak waarnaar verzoekster dienaangaande heeft verwezen in het theoretische gedeelte en hetgeen verzoekster daaromtrent uiteenzet in haar stukje "toepassing op onderhavig geval". Echter, de Raad moet prima facie vaststellen dat middels de nieuwe beslissing tot terugleiding onder de titel "beslissing tot vaststelling van de grens" van 19 juli 2019 verzoekster haar belang bij dit eerste middel heeft verloren. Er kan immers prima facie niet betwist worden dat er thans duidelijkheid bestaat naar waar verzoekster moet terugkeren of zal teruggeleid worden, nl. naar Ethiopië. De nieuwe beslissing tot vaststelling van de grens moet immers beschouwd worden als de vervangbeslissing van de huidige prima facie kaduke beslissing tot terugleiding die werd opgeheven en deze nieuwe terugleiding moet samen gelezen worden met het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Beide beslissingen vertonen immers een nauwe samenhang. Bijkomend blijkt ook dat in de nieuwe beslissing tot vaststelling van de grens een (weliswaar summier) onderzoek naar artikel 3 van het EVRM in het licht van Ethiopië werd gedaan en dit nadat verzoekster opnieuw werd gehoord op 19 juli 2019 en dit maal wél in het bijzijn van een tolk Amahrique en uitdrukkelijk de mogelijkheid had haar grieven ten aanzien van Ethiopië te uiten, hetgeen zij ook heeft gedaan. Verzoekster heeft evenwel haar rechtsmiddelen tegen die nieuwe beslissing kunnen benutten door haar vordering tot schorsing van 24 juli 2019 gericht tegen de vaststelling van de grens, doch de Raad heeft dit beroep verworpen zoals supra reeds aangehaald. Ter zitting geconfronteerd met de vraag naar het belang bij dit eerste middel, houdt de raadvrouw nog vast aan het feit dat bij het nemen van de beslissing geen rigoureuus onderzoek is gebeurd. Hiermee toont zij evenwel het actueel belang bij dit middel niet aan.

Wat betreft het tweede middel waarin verzoekster de schending opwerpt van het materieel luik van artikel 3 van het EVRM, kan de Raad prima facie niet anders dan vaststellen dat het gehele betoog van verzoekster gelijk is aan het betoog dat verzoekster heeft ontwikkeld in haar vordering tot schorsing gericht tegen de beslissing tot vaststelling van de grens van 23 juli 2019. Ook al zijn zowel de "vaststelling van de grens", als nieuwe terugleidingsbeslissing die de huidige terugleidingsbeslissing vervangt, als de bestreden beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten onderscheiden beslissingen, wordt ter zitting niet betwist dat er een zeer nauwe samenhang bestaat tussen enerzijds de beslissing dat verzoekster zonder verwijl zal worden teruggeleid naar Ethiopië op grond van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet, en de terugkeerverplichting die vervat zit in het resterende bestreden bevel om het grondgebied te verlaten genomen op grond van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Beide beslissingen kunnen pas worden genomen "onverminderd meer voordelige bepalingen in een internationaal verdrag" en dus met inachtneming van artikel 3 van het EVRM. De Raad heeft evenwel reeds uitspraak gedaan over de grief gestoeld op grond van artikel 3 van het EVRM, evenals over andere grieven die verzoekster had ontwikkeld tegen de vaststelling van de grens. Nu de grieven op identieke wijze werden uitgewerkt in beide verzoekschriften, kan de Raad niet, zonder het gezag van gewijsde van het voormelde arrest nr. 224 291 van 25 juli 2019 te schenden, er een eventueel andersluidend oordeel op nahouden. Dit gezag van gewijsde strekt zich uit tot de onverbreekelijk met het *dictum* verbonden motieven waarover betwistingen bestonden en de partijen tegenspraak hebben gevoerd (RvS 2 december 2014, nr. 229.436). Wanneer het specifiek gaat om verwerpingsarresten in het kader van een vordering tot schorsing (bij uiterst dringende

noodzakelijkheid), dan gaat het om een voorlopig gezag van gewijsde, dit wil zeggen dat de uitspraak voorlopig – in afwachting van een eindarrest – als waarheid geldt (cf. RvS 26 november 2013, nr. 225.614 en A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Wolters kluwer, 2014, 1285 voetnoot 355). De Wnd voorzitter heeft ter zitting aan de raadvrouw van verzoekster de vraag voorgelegd wat het gevolg zou zijn voor de huidige bestreden beslissing, mocht de vordering tegen de vaststelling van de grens aanleiding geven tot een verwerping. De raadvrouw van verzoekster stelt haar belang te behouden. De Raad stelt evenwel het belang bij het tweede middel niet in vraag, doch verwijst naar het voorlopig gezag van gewijsde van het arrest nr. 224 291.

De beide middelen zijn prima facie niet ernstig.

3.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Deze laatste voorwaarde is onder meer vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

In casu voert verzoekster aan dat de rechten van de vrouw in Ethiopië op systematische wijze met de voeten worden getreden. Gezien de heersende mensenrechtensituatie in Ethiopië acht verzoekster een terugkeer niet mogelijk. Verzoekster komt terug op het feit dat een deugdelijke en rigoureuze controle moet uitgevoerd worden over de omstandigheden waarin verzoekster zal terechtkomen. Ze verwijst naar haar tweede middel en stelt op basis van concrete gegevens, die in overeenstemming zijn met haar verklaringen, een reëel risico te hebben aannemelijk gemaakt op een schending van artikel 3 van het EVRM bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Bijgevolg acht verzoekster het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

Opnieuw moet de Raad vaststellen dat verzoekster uitdrukkelijk verwijst naar haar tweede middel, zijnde het materieel luik van artikel 3 van het EVRM, om het moeilijk ernstig nadeel te onderbouwen. De Raad heeft evenwel supra vastgesteld dat hij reeds in het arrest nr. 224 291 van 25 juli 2019 prima facie over exact hetzelfde middel ten aanzien van verzoekster uitspraak heeft gedaan en dit middel niet ernstig heeft bevonden.

Bijgevolg is ook geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

Dienvolgens is niet voldaan aan twee van de drie cumulatieve voorwaarden. om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

A. MAES